TED ANKARA KOLEJİ VAKFI ÖZEL İLKOKULU

DİLİMİZİN ZENGİNLİKLERİ PROJESİ

DEDE KORKUT OKUMALARINDAN HAREKETLE YENİ BİR HİKAYE YAZMA YARIŞMASI

OCAK 2024

Dilimizin Zenginlikleri Projesi, Ocak ayı “Dede Korkut Okumalarından Hareketle Yeni Bir Hikaye Yazma Yarışmasına” öğrencilerimiz katıldılar. Dede Korkut Masallarından örnek okumalarla başlayan çalışma, daha sonra yazma denemeleri ile devam etti. Dede Korkut Masallarının özelliklerini öğrenerek hikayelerine yansıtmaya çalışan ve oldukça başarılı olan öğrencilerimizi tebrik ederiz.

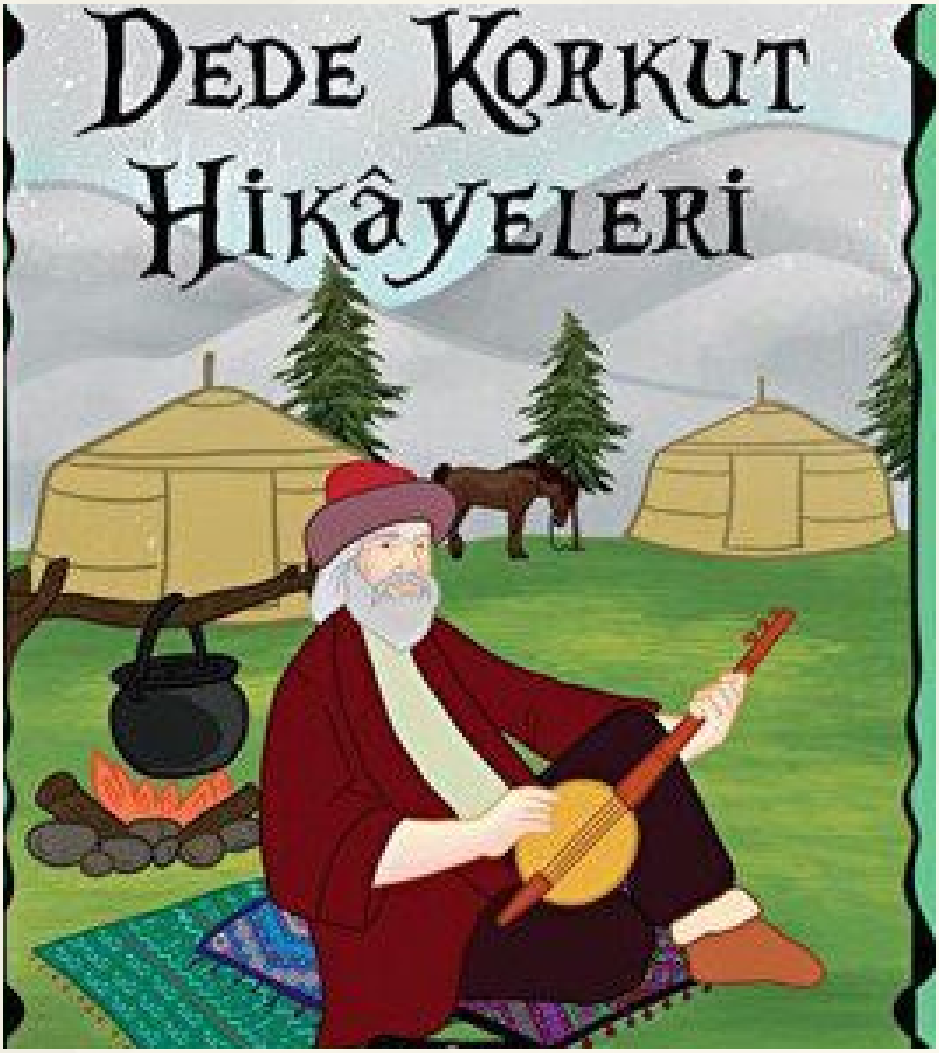

PANO ÇALIŞMAMIZ

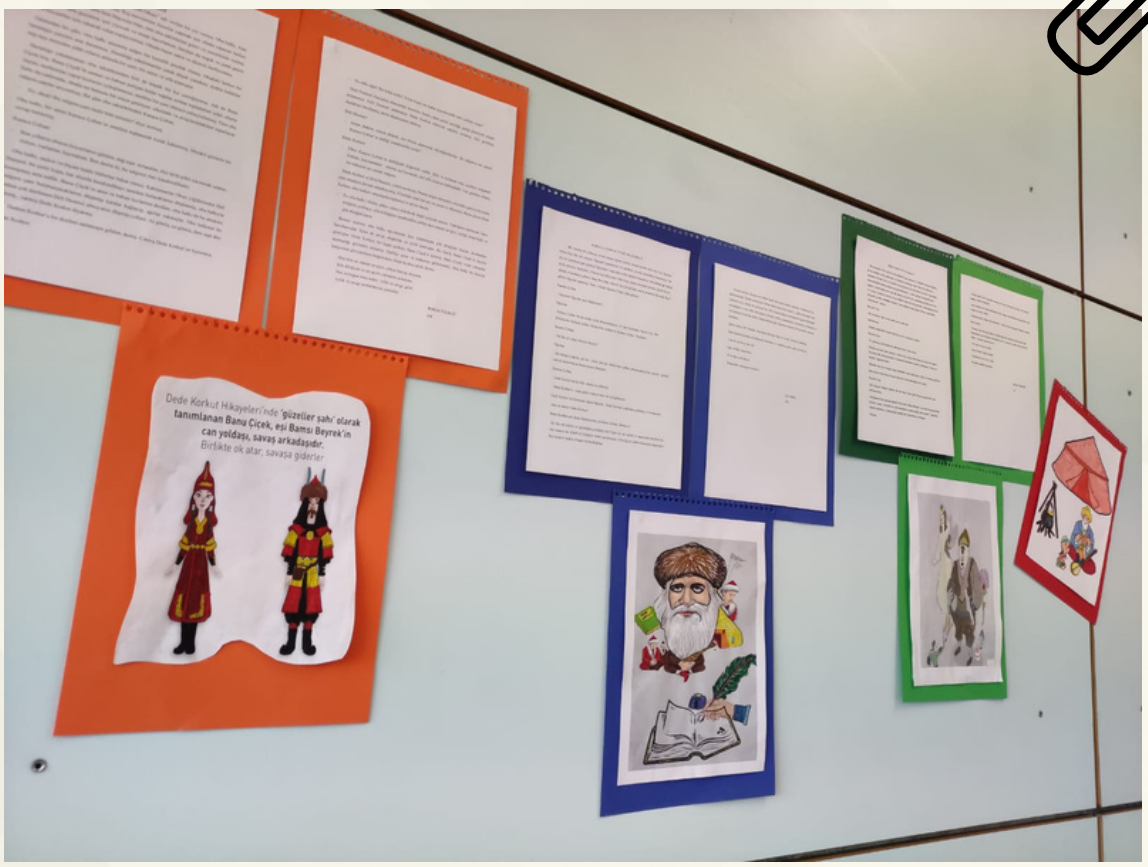

DİLİMİZİN ZENGİNLİKLERİ
DEDE KORKUT HİKAYELERİ OKUDUK. YENİ BİR HİKAYE YAZDIK.
OCAK 2024
DEDE KORKUT HİKÂYELERİ

DEDE KORKUT HİKAYELERİ OKUDUK. YENİ BİR HİKAYE YAZDIK.
OCAK 2024

HİKAYELERİMİZDEN ÖRNEKLER

ŞİFA DİLEĞİ

Bir zamanlar, Orta Asya'da "Kahramanlar Obası" adı verilen bir yer varmış. Oba halkı, Aras Nehri kıyılarına çadırlarını kurmuş. Kış mevsimine hazırlık yapmak için obada yaşayan herkes çokça çalışıyormuş. Obanın hanı Bayındır Han, tüm oba sakinlerine görev ve sorumluluk vermiş. Bazıları kışı rahat geçirmek için yiyecek ve erzak hazırlarken, bazıları da soğuk ve çetin geçen zorlu kış şartları için yakacak odun topluyormuş. Obada hayat sakin ve düzenli ilerliyormuş.

Günlerden bir gün, oba halkı arasında salgın bir hastalık peydah olmuş. Obadaki herkes bu hastalığın çaresini arar dururmuş. Hastalığa yakalananlar yatak döşek yatarken, ayakta kalanlar dağ tepe demeden şifalı otların ardında bir çare, bir umut ve şifa aramışlar.

Hastalığa yakalananan oba sakinlerinden biri de küçük bir kız çocuğuymuş. Adı da Banu Çiçek'miş. Banu Çiçek'in annesi ve babası perişan halde sağdan soldan topladıkları şifalı otlarla ilaçlar, merhemler yapıp kızlarını iyileştirmeye, derdine bir çare olmaya çalışıyorlarmış. Tüm oba halkı da çadırında, obada ne bulursa bir araya getiriyor, ellerinde ve avuçlarındakileri toparlayıp salgına çareler arıyormuş. Bir gün oba sakinlerinden Karaca Çoban,

- Ey, ahali! Bu salgına çare nedir bilir misiniz? diye sormuş.

Oba halkı, bir umut Karaca Çoban'ın etrafına toplanarak kulak kabartmış. Meraklı gözlerle bir cevap beklemiş.

Karaca Çoban:

- Ben yıllarca obanın koyunlarını güttüm, dağ tepe dolandım. Her türlü şifalı ota merak saldım. Aldım, topladım, kaynattım. Ben derim ki, bu salgının ilacı karahindibadır.

Oba halkı, şaşkın ve biçare halde birbirine bakar olmuş. Kahramanlar Obası yiğitlerinden Deli Dumrul, bu çetin kışta, kar altında karahindibayı nereden bulacaklarını düşünmüş, oba halkıyla konuşmuş ama nafile. Banu Çiçek'in anne ve babası kızlarının derdine, oba halkı da bu amansız salgına çare bulamayacaklarını düşünüp karalar bağlayıp, ağıtlar yakmışlar. Oba halkının bu haline çok dertlenen Deli Dumrul, almış atını düşmüş yollara. Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş, varmış Dede Korkut diyarına.

- Dedem Korkut'a bir derdimi anlatmaya geldim, demiş. Çıkmış Dede Korkut'un huzuruna.

Dede Korkut:

- Ne oldu oğul? Bu halin nedir? Zorlu kışta, bu kadar ayazda nedir seni yollara vuran?

Deli Dumrul, başlamış obasındaki durumu, hasta yatan çoluk çocuğu, geçip gitmeyen salgını anlatmaya. Deli Dumrul anlattıkça, Dede Korkut elleriyle sakalını sıvamış. Alnı gerilmiş, dudakları büzülmüş, derin düşüncelere dalmış.

Deli Dumrul:

- Aman dedem, canım dedem, sen bizim atamızsın, büyüğümüzsün. Bu salgının tek çaresi, Karaca Çoban'ın dediği, karahindiba mıdır?

Dede Korkut:

- Elbet Karaca Çoban'ın dediğinde doğruluk vardır. Şifa ve keramet otta, çiçekte, doğadaki bitkide, hayvandadır. Amma asıl keramet, asıl şifa insanın kalbindedir. Var gidelim obana, bir bakalım şu yaman salgına.

Dede Korkut ve Deli Dumrul, yola koyulmuş. Obada salgın sürmekte, oba halkı çaresiz bir halde çare aramaya devam etmekteymiş. Ellerinde olan her şey ne yazık ki tükenmiş. Bunu gören Dede Korkut, oba halkını meydanda toplamış ve şöyle demiş:

- Ey oba halkı! Gelin, şifayı yalnız bitkilerde değil içinizde arayın. Yaptığınız merheme, hazır ettiğiniz çorbaya, şifa bildiğiniz karahindiba yerine dua ederek sevgiyi, iyiliği, doğruluğu ve şifa dileğini katın.

Bunun üzerine oba halkı ağızlarında dua, kalplerinde şifa dileğiyle ilaçlar, merhemler hazırlamışlar. İçine de sevgi, doğruluk ve iyilik katmışlar. Bu ilaçla, Banu Çiçek'in başına gitmişler. Dede Korkut, bir kaşık çorbayı Banu Çiçek'e içirmiş. Banu Çiçek, uzun zamandır açamadığı gözlerini aralamış. Hafifçe anne ve babasına gülümsemiş. Oba halkı bu mucize karşısında gözyaşlarına boğulurken, Dede Korkut şöyle demiş:

-Her kim ne zaman sevgiye, şifaya ihtiyaç duyarsa,
Şifa dileğiyle ve sevgiyle yaklaşsın sorununa.
Her zorluğun üstesinden iyilik ve sevgi gelir.
İyilik ve sevgi dertlerimizin çaresidir.

IRMAK YILMAZ 4/B

DEDE KORKUT'UN NASİHATİ

Bir zamanlar Orta Asya'da çok şiddetli bir kış yaşanmış. O bölgede yaşayan Oğuzlar kış mevsiminin zorlu şartlarında av bulmakta zorlanmış. Deli Dumrul'a babası ava çıkmasını söylemiş. Her yer o kadar karla kaplıymış ki Deli Dumrul nerede avlancağını bilememiş. Babasından, obanın ileri gelenlerinden ve Dede Korkut'tan helallik alıp dağları, ovaları aşmış, dere tepe düz gitmiş. Atı artık çok yorulduğu için dinlenecek bir yer aramış. Aranıp dururken tavanı göklere değen bir otağ görmüş. Yaklaştığında içerde büyük bir ziyafet verildiğini anlamış. Atını bağlayıp otağa girmiş. Herkes şaşkınlıkla Deli Dumrul'a bakmış.

Bayındır Han:

-Sen de kimsin yiğit, nerden gelir nereye gidersin?

Deli Dumrul:

-Duhakocaoğlu Deli Dumrul'um. Obam için av aramaya çıktım.

Bayındır Han:

-Ey yiğitlerim, Deli Dumrul'u sofranıza buyur edin, demiş.

Sofrada çeşit çeşit etler, kımızlar ve meyveler varmış. Deli Dumrul karnını bir güzel doyurmuş. Bir anda dışardan at kişnemesi duyulmuş, herkes ayaklanmış ve dışarıya koşmuş. Yiğitlerden biri:

-Bayındır Han'ım Tepegöz otağın önündeki atları alıp kaçmış. Her yeri kırmış geçirmiş.

Bunu duyan Deli Dumrul kendi atının da orada olmadığını fark etmiş.

Bayındır Han:

-Deli Dumrul, üzülme yiğidim. Bir can alanı Tanrı görür.Bunu yapanı biz de hor görürüz demiş.

Deli Dumrul gün ağarınca gözleri dolu dolu yollara düşmüş. Aras nehri kıyılarındaki köyüne varmış. Ak yüzlü, ak saçlı anacığının yanına gitmiş, elini öpmüş. Üzüntüyle olanları anlatmış. Avlanamadan geldiği için babasından af dilemiş.

-Babası:

-Üzülme oğul, orada Tepegöz'ün alacağı can varmış. Senin canın sağ olsun. Deli Dumrul kalkıp yerinden doğrulup:

-Sağ ol babam, ben atımın intikamını da alır, obamıza da helal lokmasını getiririm, sizin canınız sağ olsun, demiş.

Ardından babası, obanın ileri gelenlerini ve Dede Korkut'u çağırmış. Olanları anlatmış.

Dede Korkut:

- Kalmak da bu dünyada, ölmek de. Hiçbirimiz temiz ahlaktan ayrılmayalım oğul. Boğazınızdan geçecek lokma nasibinizde vardır. O nasip her yoldan gelip sizi bulur demiş ve başlamış nasihat etmeye:

-Türk oğlu atını çok sevendir.
Ama olacaklara göğüs gerendir.
Üzüntülerine sabret sen ey oğul,
Karşılığın nasibinle gelecektir.

Demir GÖKDERE 4/S

KARACA ÇOBAN VE DEDE KORKUT

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur zaman içinde Orta Asya'da Oğuzlar diyarı diye bir yer varmış. Oğuzlar yaşamlarını ok atmakla, avcılık yapmakla kazanırmış. Her şey iyi giderken gün gelmiş Oğuzların vatanında açlık sıkıntısı başlamış. Gel zaman git zaman açlık sıkıntısı büyümüş. Obanın hanı Bayındır Han bunu duyar duymaz yanına yiğitlerini de alarak avlanmaya çıkmış fakat Bayındır Han eli boş bir şekilde obaya dönmüş.Bayındır Han'ı gören Oğuzlar şaşırmış. Tam o sırada Karaca Çoban çıka gelmiş;

Karaca Çoban

- Hayırdır Oğuzlar neye bakarsınız?

Oğuzlar:

-Karaca Çoban biz şu aralar açlık sıkıntısındayız. Av hayvanlarının hiçbiri yok. Biz derdimizle başbaşa kaldık, lütfen bize yardım et Karaca Çoban! Demişler.

Karaca Çoban

- Siz hiç çit yapar mısınız buraya?

Oğuzlar:

- Biz herşeyi yaptık, çiti de... Ama yine de neden hayvanları yakalayamıyoruz, nereye gittiler nereye kayboldular bilemiyoruz demişler.

Karaca Çoban:

- Dede Korkut bu işi bilir, demiş ve eklemiş:

- Dede Korkut'a varıp gidip soralım bize bir yol göstersin.

Dede Korkut'un huzuruna çıkan Oğuzlar, Dede Korkut'a durumu anlatmış ve sormuşlar:

-Sen ne dersin Dede Korkut?

Dede Korkut çok fazla düşünmemiş, cevabını vermiş. Demiş ki:

-Siz hiç tek kişiyle iş yapıldığını gördünüz mü? Eğer siz tek kişilik iş yaparsanız derdiniz de olur tasanız da. Şimdi el birliğiyle nöbet tutmalısınız, el birliğiyle nöbet tutarsanız anlarsınız hayvanların neden ortadan kaybolduğunu.

Bunun üzerine Oğuzlar hep birlikte karar alıp sırayla nöbet tutmuşlar. Nöbetlerini hiç aksatmamışlar. Dikkat kesilmişler. Nöbet tutma sırası Deli Dumrul'a gelmiş, Karanlık ama yıldızların çok olduğu bir geceymiş bu. Deli Dumrul obanın etrafında bir kaplan sürüsünün dolandığını ve hayvanları kaçırdığını görmüş, hemen yanındakileri uyandırmış.Anlamışlar ki hayvanların kaybolma sebebi kaplan sürüsüymüş. Kaplanın korkusuyla hayvanlar saklanır, kaçarmış.

Sabah olmuş. Deli Dumrul olan biteni Bayındır Han'a ve Dede Korkut'a anlatmış.

Dede Korkut önceden söylediklerini hatırlamış ve başlamış sazını çalıp söylemeye:

-Hiç bir kişi ile iş olur mu?
Eğer birlikte yaparsanız
El birliği ve dostlukla
Bulursunuz aradığınızı kolayca!

İnci MERİÇ 4/H

TED ANKARA KOLEJİ